

ADEM ZAPLLUZHA

LULËZOJNË GJETHET E ULLINJVE

Redaktor:
Lumo KOLLESHI- Përmet

Recensent:
Mazllum Baraliu

Lektor:
Veli Veliu

LULËZOJNË GJETHET E ULLINJVE

ADEM ZAPLLUZHA

LULËZOJNË GJETHET E ULLINJVE

“TREND”

2017

TE HYSH NE NJE ULLISHTE TE PERKORE POETIKE

Lumo KOLLESHI-Poet

Edhe pse ndodhesha larg atdheut,në Milano,koha internetike nuk të lë t'i shkëputësh lidhjet me vendlindjen,me dheun amë,me gjuhën e nënës,me njerëzit,me poezinë dhe poetët. Pikërisht kështu më ndodhi në mesgushtin milanez edhe me poetin e mirënjohur Adem Zaplluzha,i cili më dërgoi në postën elektronike librin më të ri me poezi,i cili plotëron numrin 144 në kolonën e vet poetike "Lulëzojnë gjethet e ullinjve".

Njohja me poetin ishte një parakusht më tepër për të hyrë etshëm në këtë "ullishtë" të përkorë poetike dhe,si ngaherë,poetët e lindur,nuk ta zhgënjëjnë shijen e lexueshmërisë,madje të mbajnë fort të mbërthyer pas metaforave aq elegante,pas atij vargu të zhdërvjellët dhe,sa mbaron njërin cikël,dëshira të rikthen nga e para.

Nga pikëpamja kompozicionale ky libër vjen si një trini poetike ku ndërthuren me njëri-tjetrit tri cikle: "Ishte njeriu i një mrekullie","Lulëzojnë gjethet e ullinjve" dhe "Asnjë qindarkë në xhepat e erës".

Varg pas vargu,motiv pas motivi,shqetësimi i heroit lirik vjen gjithnjë në ngjitje duke e futur kështu poetin "në radhët e poetëve të rebeluar,ata të racës

zemërake,që shpërthen vrullshëm duke trazuar jetën dhe qetësinë e tij për të thënë me poezi të vërtetat",siç shprehet prof.Lutfi Alia në parathënien e librit "Flutura prej letre".

Vazhdueshmëria me poezinë sa ka pranë majën e suksesit,po dhe aq pranë ka rrezikun e rënies në monotoni,por te poeti në fjalë ky rrezik shpërfillet,pasi poeti mbetet përherë modern në formësimin poetik edhe kur u rikthehet motiveve. Shpirti përherë i shqetësuar,qytetaria e shkallës sipërore,natyrshmëria dhe lidhësia me fjalën e përzgjedhur,kanë arritur te ky poet të mprehin shqisën e kërkimit. Edhe me këtë prurje autori sjell një risi poetike befasuese,duke i shtuar ullishtës së poezisë shqipe fidanë të rinj e të shëndetshëm.

Nuk më mbetet gjë tjetër,veç të lus lexuesit të shijojnë poezinë e vërtetë.

Ishe njeriu i një mrekullie

Cikli i parë

MOS MË KËRKO ASKUND

Nuk të prita në asnjë varg
Për të hyrë në vargun tim
Ty të duhet të jesh peri
Ose më shumë se një grua

Të thashë se nuk të prita
Asnjëherë te ëndrrat e mia
Për të pritur dike
Më duhet të ëndërroj shtatë vjet

Sa për sonte mos merr udhë
Nuk kam nevojë për asnjë flutur
Po të vinte edhe poetesha Safo
Kurrë nuk do e prishja gjumin

Nëse s'më gjen mes rreshtave të mia
Ku rastësisht bredhi si somnambul
Mos më kërko askund
Se s'mund të më gjesht dot

NUK ERDHA PËR T'I ZGJUA DHEMBJET

Sonte do bien perëndit e fundit
Do këputen nga qielli
Si kumbullat e pjekura
Ja atje larg
Te ato maja të bardha
Me lot zogjsh po lahen yjet

Nuk erdha për t'i zgjua dhembjet
Nuk erdha
Sepse nga natyra jam
Një dhembje shumë më e madhe
Këto plagë të Gjergjit
Me qindra vjet kullojnë në mua

Ju thashë se nuk e pres askënd
Por edhe askush
Sonte nuk më pret mua
Paskam mbetur kërcu i vetëm
Në këtë shtrojerë
Ku përgjumen ëndrrat e fëmijërisë

I DËGJUAM BRITMAT E ERËS

Kur arritëm
Portat veç ishin të mbyllura
Një ulërimë dëgjohej përbrenda
Asnjë mushkonjë
Nuk kishte mbetur te pjergullat

Ishte një natë shumë e trishtuar
I ngjante asaj të Bartolomeut
Natë e thikave të ndryshkura
Era e sflitur ngulej në tru të pemëve
Dimri i kishte larë duart e pista

Jashtë dhe brenda portave
Dëgjoheshin vetëm kambanat
Britmat e nënave nuk pushuan me javë
Ngjanin dasmave shqiptare
Që edhe vdekjen e bëjnë të këndo

Nuk kishim më asnjë shpresë
Namatisjet e drurëve ishin të tilla
Sa që në shtatë lagje
I dëgjuam britmat e erës
I dëgjuam piskamat e këndesave

NË SYTË E KRISTALTË TË VDEKJES

Më kujtohet
Kur ishin këtu zogjtë
Kishte edhe njerëz këndej pari
Nga një ndërtesë e vjetër
Dëpërtonte një melodi e lashtë biblike

Muret këndonin haleluja
Degët e vetmuara
Shikonin me habi
Dyndjet e lejlekëve të zinj
Shirat me vite s'kishin kaluar këtu pari

Thonë se ishte vjeshtë
Por mua më dukej një dimër i egër
Muranat për herë të parë
Shikonin kah liqeni
Se si vdiste një njeri te shkallët

Një copë mjekre prej mjegulle
Shikonte kah vdisnin malet
Njerëzit kaherë veç kishin vdekur
Në sytë e kristaltë të vdekjes
Liqeni përkundej për herë të fundit

GJITHMONË ËSHTË DIMËR TE NE

Pashë një njeri dhe hijen time
Po ashtu edhe një zog të braktisur
Dita kishte aq shumë etje
Sa që i ngjante shkretimit të shpirtit

Dy njerëz dhe një pemë
Dukeshin si dy përralla të vjetra
Portat herë hapeshin
E herë mbylleshin nga sikleti

Dielli dukej si një patate në prush
Një hinore e mbushur me hi
Ja verbonte sytë e lumit
Era i kishte mbyllur të gjitha dyert

Vetëm zëri i frikës vinte nga malet
Lëshohej si një ortek trishtimi
Zërat e drurëve dukeshin aq të afërt
Sa që na i shurdhonin veshtë

Dikush tha se jemi në dimër
Njerëzit qeshën me të
Por gjithmonë është dimër te ne
Kjo stinë e egër po troket në shpirtra

KORBAT VEÇ KISHIN MËSUAR

Më duket se mbrëmë më vdiqën duart
Asnjë pemë në kopsht
Nuk këndonte si ditëve të tjerë
Një kohë zie e kishte mbuluar qiellin

Krakëllimat e çafkave
Dëgjoheshin në shtatë lagje
Shtatë herë kaluan këndeje pari ushtritë
Dhe po aq herë u zbythën kah lindja

Korbat veç kishin mësuar
Një melodi të trishtuar prej frike
Asnjëherë më nuk fluturuan
Mbi qiellin e vrrarë të qytetit

Një nënë e moshuar
Me një gjuhë delikate prej pantomime
Bisedonte me një përmendore të bronzit
Era në lagjen tonë qante si kërthi

POR VETËM RRËNJËT E MËSHTEKNËS

Sa shumë ngjajnë duart e mia
Me stinën e sivjetme
Orë e çast nga gishtat e skelet
Shkunden gjethet e të gjitha pemëve

Nuk jam pemë ama as me gjethet
Nuk kam asgjë të përbashkët
Por vetëm rrënjët e mështeknës
Paskan ngjashmëri me mua

Kjo lojë e vjetër mes njeriut
Dhe ëndrrës
Duket si metamorfozë e hijes
Kur thyhet në lotin kristaltë të mëngjesit

Dikur vonë kuptova lojën e shiut
Burimet përfundimisht qenkan tharë
Rrënja e tokës duket krejtësisht ndryshe
Duket si lëkura e një leopardi të sëmurë

Prishtinë, 2 qershor 2016

NGJAJNË ME BALADAT E VJETRA

Kur nuk je në dhomë
Duart e mia kanë nga shtatë palë sy
Të shohin edhe kur fle
Po ashtu edhe kur je e zgjuar

Këto degë hynë dhe dalin nga shpirti yt
Ngjajnë me baladat e vjetra
Këndojnë kur e tërë bota hesht
Por edhe heshtin kur e tërë bota këndon

Një ditë duken si pemët në kopsht
Kurse ditën tjetër
U ngjajnë fluturave që sillen rreth zjarrit
Ose ikjeve të shirave në vjeshtë

Duart e mia nuk të përkasin ty
Po ashtu nuk i përkasin askujt
Janë si ndonjë dru i vetmuar
Kur qajnë shirat lulëzojnë gjethet e njoma

I KUJT ËSHTË KY TRISHTIM

I kujt është ky trishtim
Që çdo mëngjes zgjohet
Si një këndes

Një ditë duket si dallgë
Kurse ditën tjetër
Uragan i pashuar

Fle aty ku e zë gjumi
Dhe zgjohet
Mu atë çast kur tërbohet lumi

I kujt është ky trishtim
I cili në çdo kohë
Derdhet në shpirtin tim

NGA AMFITEATRI I KUJTESËS

Sa herë që zgjohemi nga baladat
Zgjohen edhe kuajt e egër
Nga majat e ushtave
Zgjohen vetëtimat e fjetura

Shirat e përgjumura
Me duar prej bryme i fërkojnë sytë
Nën qepallat e mjegullave
Ushtarët e hekurt presin në istikame

Nënat tona të mira si Penelopa
Endin këmisha për perënditë
Mbi telat e kitarës dy zogj të etur
Shuajnë zjarrin e përmallimit

Ishim dikur mes valleve homerike
U këndonim zanave
Nga amfiteatri i kujtesës
Veç kanë zënë e po zbresin legjendat

Brymat këtu rrallëherë kthehen
Por kur vijnë
Kthehen të ngarkuara me male të acarta
Të ngarkuara me mitet e së kaluarës

HIJET E ZBEHTA TË GJYSHËRVE

Mund të jetë një hije e verdhë
Mes nesh dhe hapësirës
Mund të jetë edhe diçka tjetër
E pa definuar
Si brishtësia delikate e mëndafshit

Po ju them se mund të jetë
Një fjalë ose fjali habitore
Por gjithsesi diçka fshihet
Në imagjinatën tonë
Fshihet si hijet e mykura të kërpudhave

Dje ishte një ditë e zakonshme
Fluturat silleshin rreth një flake të verdhë
Silleshin si murtaja e zezë
Sëmundjet këtu te ne
Paskan marrë një hov të pashpjegueshëm

Kur ne rendim prej një fjale
Në majat e një tjetër fjale
Para nesh dalin si nga nëntoka
Hijet e zbehta të gjyshërve
Dalin për të na i treguar udhët e humbura

NJË KLITHMË E NJË PISKAME

Përtej kësaj dhome ose diku tjetër
Fle një tjetër hapësirë e mbytur
Zogjtë më nuk fluturojnë asnjëherë
Në majat e plepave të vdekur

Kur na dëbuan prej atdheut
Njerëzit më dukeshin si delet
Por me një dallim të dukshëm
Blegëronin si delet e zgjebosura

Një qen i zi endacak
I shikonte portat e mbyllura
Më duket se ngjante me qenin e Uliksit
Mes hijeve i shikonte ushtarët e droguar

Një klithmë e një piskame
Ushtonte si zëri i vdekjes
Plepat në gjunjë shikonin diellin
Se si përmytej në horizont

Asnjë njeri nuk zateta rrugës për në golgotë
Vetëm blegërimat e pakontrolluara
Dëgjoheshin si mjaullima macesh
Dëgjoheshin edhe psalmet e gjyshërve

SONTE PASKAN VDEKUR PEMËT

Sonte paskan vdekur pemët
Asnjë njeri në kopsht nuk i ujit lulet
Ky shi i tejdukshëm i vjeshtës
Paska hyrë thellë në ëndrrën e rrapit

Më duket se ikën njerëzit nga ky shkretim
Mbi dunat e kujtesës
Po ngitet një pluhur i përhitur
Po ngritën majave zërat e turtujve

Ne si zakonisht i thirrëm shirat
Vjeshta kishte ikur nga shëtitorja
Vetëm shatërvani i harruar nga koha
Po i numëron kalimtarët e vonuar

Ylli i mëngjesit s'duket në qiell
S'duken as lakuriqët endacakë
Mbi ullukët e çative të vjetra
Një hije e zbehtë i ngjante një njeriu

M'I DJEGËN TOPAT PREJ LECKE

Më duket se jam si një hije
Kudo që bie nuk thyhem
Nga duart e mia pikojnë fjalët
Kurse nga fjalët
Si me shtamba derdhet frymëmarrja

Nga ëndrra ime nuk ka mbetur asnjë kujtim
Ose as që kam ndonjë të tillë
Në fëmijërinë time
M'i djegën të gjitha topat prej lecke
Asnjë lojë nuk fitova në jetë

Gjithmonë isha një humbës
Më zhdukej koha mes gishtave
Edhe ajri i tendosur si kitara
Luante në një fyell prej druri
Pa asnjë vrimë të mirëfilltë

Kur bënte vapë në qytetin tim
Për çudi mua më ngriheshin nofullat
Sa herë që dëgjoja kambanën
Më kujtohej hoxha dhe minarja
Nga cila çdo herë me gurë i gjuaja perënditë

SI SHIRAT E VJESHTËS ZBRAZEN PRANË LUMIT

Sa shumë njerëz hynë
Dhe dalin të zbrazët nga faltoret
Posa doli njëri me një shportë
Të ngarkuar me mëkate

Kurse tjetri që doli pas tij
Më duket aq i lehtë
Sa që i përngjan pendlës së mjellmës
Me të dy krahët e thyera

Njëri i dehur tapë
E paska mbështetur kokën
Te guri i një varri të vjetër
Thua se bisedon me hijet e vdekura

Njerëzit ashtu kot enden këndeje pari
Secili me peshën e fajeve të veta
Shkojnë e vijnë të ngarkuar
Si shirat e vjeshtës zbrazen pranë lumit

Kështu që secili njeri në këtë qytet
Bisedon me vetveten
Dhe kurrë nuk mbërrin ta kuptoj deri në fund
Monologun e heshtur të rrapit

AI BURRË GJITHMONË VDISTE PËR NJË PLUMB

Më kujtohet plaku im
Fare mirë më kujtohet pamja e tij
Ngjante me rrapin e lagjes
Kur shikonte ndonjë pemë
Shkundeshin të gjitha gjethet e vjeshtës

Ishte një burrë shumë i sertë
Sa herë që i dëgjohej zëri
Ngjante një bubullime
Nga sytë e tij të kaltër
Shkrepnin të gjitha vetëtimat e botës

Por sipas mendimit tim
Ishte një njeri jo si të tjerët
Më shumë e donte kondakun e pushkës
Se sa mishin e trupit të vet
Ai burrë gjithmonë vdiste për një plumb

I tillë ishte plaku im krenar si shkëmbi
Ngjante me fjalën e dhënë
Nga një pjesë e mustakëve shihej nderi
Kurse nga pjesa tjetër
Si lisi shekullor qëndronte vendosmëria

SA HERË QË VJEN PRANVERA

Thonë se shumë i përngjajmë
Njëri-tjetrit
Jam një pjesë e ashtit tënd
Në këto flokë të thinjura
Fshihet gjeografia e ADN-së

Unë jam ti një pjesë e ashtit
Kurse ti je unë
Gjaku që rrjedh nëpër damarë
Kjo tokë e lashtë sa bota
I paska sytë e tu të kaltër

Të kaltra i kemi edhe dëshirat
Ylberin e matim
Me madhështinë e shpirtit
Sa herë që vjen pranvera
Në qenien tonë zgjohen të gjitha stinët

ISHE NJERIU I NJË MREKULLIE

Kur isha i vogël
Një copë mishi nën qerpik
Ulesha mbi kapelën tënde
Dhe shikoja lumin e yjeve

Asnjë fjalë nuk më tha askurrë
Ishe njeriu i një mrekullie
I cili lind
Njëherë në shtatëqind vjet

Më thanë se je babai im
Kurse unë gjaku i një ashti
Që asnjëherë
Nuk diti të thyhet në asnjë stuhi

Sa herë që i takonim shikimet tona
Toka na dukej
Si një gogël në miniaturë
Kurse ti ishe gjiganti i ëndrrave të mia

Edhe kur u largove ike diku
Që kurrë nuk ta gjetëm vendin
Por mos harro o diell
Gjithmonë të kërkuam te yjet

ASKUND NUK NDALESHIN TRENAT

Mbi kepin e dhembjes
Qëndroj deri në amshim
Era e lazdruar
Frynë nga të katër anët

Peshku memec këndon në kor
Këndon me kuajt e detit
Mbi syprinën e kujtesës
Flenë sirenat e kaltërsisë së Jonit

Unë nuk kisha kohë
Askund nuk ndaleshin trenat
Në cilin stacion t'i shëroj dhembjet
Çfarë të bëjë me duart e drurëve

Një copë mermeri latuar në dallgët e tua
Mbrëmë këndonte një serenatë
Këndonte e tërë galaktika
Në brigjet e Adriatikut galdonin meduzat

PËR PREJARDHJEN E FJALËS

Një zog u bë shpirt
Dhe fluturoi përgjithmonë
Hapësirave blu
Të qiellit të vetmuar

Era si një virtuozy
I binte violinës
Degët e mështeknës së vjetër
Çelën njëmijë lloj lulësh

Unë më nuk pata kohë
U shndërrova në zog
Dhe ika me shpirtin e rrënjëve
Ika përtej fjalës

Dy njerëz mbetën të kaçubatur
Dy hije si dy shpirtra
Kuvendojnë me pasqyrën
Përtej portave po bie një shi i egër

Askush më nuk më pyeti
Për prejardhjen e fjalës
Kashelashat u konvertuan në lule
Që çelin vetëm në pranverë

NE FJETËM EDHE DISA VJET

Sa herë që hijet bëhen mjegulla
Deti konvertohet në moçal
Peshku i artë
Këndon një baladë të vjetër

Kurmi im fle në hinore
Dora e majtë nuk e njeh të djathtën
Kjo botë e varrtarit
Kurrë nuk i mësoi lutjet pagane

Më kujtohet dimri i kaluar
Nën çatitë e fshatit s'mbeti asnjë lejlek
Vetëm nuset veja
Patën forcë ta zgjojnë agimin

Ne fjetëm edhe disa vjet
Fjetëm nën kajsishtat e shkundura
Bari kurrë më nuk u venit
Në themelet e kishës së lashtë

PËR ÇDO DITË PO RRITE NGA PAK

Të gjithë do të më përqeshin
Por unë e kam harruar
Numrin e këpucëve të mia
Nuk di as këmisha çfarë numri ka pas

Sa herë që i laj pantallonat
Shkurtohen për dy gishta
Bastuni kur hidhërohet me mua
Ecën gjithmonë dy hapa para meje

Nuk më beson askush më
Por shtëpitë e lagjes sime
Për çdo ditë po rriten nga pak
Po rriten për aq sa unë zvogëlohem

Kështu që asnjëri në mëhallë
Nuk i dallon këto ndryshime
Përpos këndesit në tra
Dhe meje që jam ngjitur për këtë prag

Mbrëmë era ma mbylli derën
Nuk pat se kush me ma hap
Mbeta jashtë drynit si kërcu nate
Mbeta me qentë endacakë të lagjes

QË MOS T'I BINDEM ASKUJT

Rregulli i parë i jetës sime
Gjithmonë ka qenë
Të mos i bindem askujt
As kokës time

Në çdo kohë kam dashtë t'i ngjaj erës
Ose freskisë së ujit
I cili me dhëmbët e mprehta
I ka latuar dhe i laton shkëmbinjtë

Rregullat dhe ligjet
Më kanë ngufatur deri në asgjësim
Andaj sot kam dhe kam pasur
Përherë punë me secilin regjim

Ndoshta u linda me kohë
Që mos t'i bindem askujt
Desha të jetoj si një zog i lirë
Në hapësirat e paanë të qiellit

I PËSHTYMË HIJET E LODHURA

Ne ndonjëherë rrimë në kanape
Rrimë dhe bisedojmë me vetveten
Askush pranë hijes
Nuk reciton poemën e vetmisë

Po ashtu edhe pranë pasqyrës
I pështymë hijet e lodhura
Nën peshën e një kohe
Bisedojmë me heshtjen tonë

Bisedat zgjasin me vite
Ose ndoshta me vite heshtim
Askush me askënd nuk bisedon
Pranë nesh parakalojnë viktimat

Koha i kafshon fluturimet e zogjve
Nga pendlat e ndukura
Së rrëshira pikon pjalmi i heshtjes
Por ne gjithsesi sërish heshtim

Heshtim sepse na janë bitisur fjalët
I shikojmë zbrazëtirat e zbrazëta
Kah treten si kripa në shi
Kah zhduken mes parathënieve alegorike

ME VALLET E HARRUARA ANTIKE

Nëpër qiell shoh zogj të lodhur
Njerëzit pa kapela në kokë
I prekin telat e shirave
Nën një kohë pa hënë
Lakuriqtë e natës vallëzojnë në errësirë

Këto valle çuditërisht sonte ngjajnë
Me vallet e harruara antike
Herë i shoh zogjtë kah fluturojnë
E herë kah lëshohen pingul
Në drejtim të bërthamës së tokës

Fëmijët me nga një flamur në dorë
Ngarendin mes kolonadave
Statujat e mermerta
Kanë një pamje të ftohtë
Kur në heshtje i përcjellin të reshurat

Dimrat janë të gjatë e paparashikueshëm
Kur sosën drutë
Stufat kolliten si njerëzit
Kolliten dhe shikojnë qiellin e errësuar
Kah lëshohet pingul deri në parzmën e tokës

Prishtinë, 3 qershor 2016

Lulëzojnë gjethet e ullinjve

Cikli i dytë

TI LINDE NË HESHTJE BIRO

Ndoshta ishte koha e lindjeve
Lulet nuk kishin çelur atë ditë
Për zambakët e Prizrenit
Ishte tepër herët
Dhe një klithmë fëmije i shkundi çatitë

Familjarët atë ditë
Kishin dënesur deri në mëngjes
Secili ishte frikuar tej mase
Për kafshatën e vet të bukës
Ishte koha kur njeriu matej me uri

Im atë atëherë s'kishte qitur pushkë
Askush nuk e kuptoi gëzimin
Ose hidhërimin e tij
Asnjë plumb në grykë të hollë
S'kishte qëlluar në atë ditë

Kur u rrita shpeshherë përsërite
Nuk pata plumba
S'pata se si të ja shqyej grykën qiellit
Ti linde në heshtje biro
Por për çudi sot i ngjan kryengritjes

DIELLI SI NJË TOP PREJ LECKE

Nëpër rrugë ecin valixhet
Ecin pa formë dhe shpirt
Një njeri me kapelë
Në një trastë të shqyer i ngarkon retë

Lumi i shpresave derdhej
Diku askund
Kalamajtë e lagjes u kishin hipur
Kuajve të drunj të dhe kalëronin horizontit

Dielli si një top prej lecke
Herë e qite kokën e herë
Në sterrën e megjulluar
E herë i dukeshin sandalet e arnuara

Asnjë njeri nuk shëtiste rrugëve
Shëtitorët boshe
U ngjanin kukullave të drunjta
U ngjanin pinokëve të një imagjinate

Pritëm një kohë të gjatë
Por shirat nuk erdhën
Na u venitën edhe lulet
Plepat i lëshuan flamujt deri në tokë

KUR LODHEN I SHTRINË VALIXHET

Ata që flenë shumë vonë zgjohen
Kurse ata që janë të zgjuar
Flenë si kuajt
Dhe nuk i frikohen asnjë befasië

Secili ecën me nga një valixhe
I qajnë rrugët nëpër stuhi
Për të mbërri në atdhe
Nuk kursejnë asnjë molekule shpirti

Ecja e tyre i ngjan kohës
Asnjëherë nuk dinë të ndalen
Nëse pushojnë për një gllënjë ujë
Para se të nisen në itinerar shënojnë cakun

Kam parë njerëz të tillë
Që flenë vetëm me njërin sy
Kurse syrin tjetër
Ia lënë peng ardhmërisë

Kur lodhen për vdekje i shtrinë valixhet
Dhe marrin një sy gjumë
Derisa syri tjetër
I hulumton rrugët e së nesërmes

TË CILAT VET DUAM T'I KAPIM

Gjërat që na duken sipërfaqësore
Kanë një thellësi marramendëse
Janë aq të thella
Sa që të gjitha mjegullat e botës
Përmbysten në shpirtin e qiellit

Një ditë ecim prej një skaji
Në skajin tjetër të dynjasë
Duke i fshehur fjalët dhe gjërat nën gjuhë
I fshehim edhe ëndrrat tona
Kështu që barazohemi me asgjënë

Dikur më vonë kur na bie ndërmend
Mungesa e gjërave të pavlerë
Ne i hedhim kujtimet pas shpine
Dhe si të dehur vrapijmë rrugëve qorre
Për t'i mbërri hapat tona të lodhura

Më vonë u ngjajmë kameleonëve
Në secilin hap e ndërrojmë ngjyrën
Dhe i kapim po ato gjëra delikate
Të cilave aq shumë duam tu ngjajmë
Sa që shndërrohemi në kolonada të verdha

ASNJË BLERËS NË KËTË MËNGJES

Është herët
Para pak kohe u zgjua dita
Zogjtë ende nuk u lëshuan në tokë
Zambakët posa kanë filluar
T'i lajnë sytë me vesën e mëngjesit

Furrtarët e përgjumur
Fillojnë t'i shesin bukët
Me aromën e tokës së Kosovës
Dielli me një sy na i përcjellë
Hapat tonë të ngutshme

Qepenat e dyqaneve të artizanaleve
Duken të mrrolur
Asnjë blerës në këtë mëngjes
Më duket se dyert e mendimeve
Ka kohë që kanë bankrotuar

Vetëm berberët e lagjes i fërkojnë duart
Myshterijtë e vjetër qethen me rregull
Kurse disa të rinj aty këtu
Me mjekra alegorike kalojnë në heshtje
Mbase kalojnë në një gjendje tjetër

VERTIKAL NË ÇDO FURTUNË

Ai ishte mësuar të fle si rrap
Mëngjesi e zgjonte herët
E zgjonte kur fluturonin kanjushat
Më pastaj harronte prejardhjen
E drurëve gjetherënës

Nëpër kopshtet e fëmijërisë
Si fluturat i ndiqte halucinacionet
Kur e zuri gjumi i baladave
Iu afrua lahutës së verbër
Dhe gjatë tërë kohës këndoi në duet

Një zë si mallkimi vinte nga përroi
Por ec e ndale rrjedhën e kohës
Njerëzit u ngjajnë ujqërve
Sa herë që donë të kafshojnë
Ta kafshojnë ashtin dhe mishin

Më duket se u mësua
Njëherë e përgjithmonë të jetojmë si lisi
Vertikal në çdo furtunë
Por atdheu ah atdheu jonë i sfilatur
Po të shtynë të zvarritesh për të

PARA SË GJITHASH NJË NJERI KRENAR

Nuk prita asnjëherë në jetë
Që dikush
Nga ndonjë dru apo lule
Të më bëj një kurorë

Nuk prita as lëmoshë
Nga natyra u ngjaj pak njerëzve
Lirisht mund të matem
Me krenarinë e demit të egër

Në fjalën time të parë dhe të fundit
Ngre krye singeriteti
Kurrë nuk e shikoj tokën para këmbëve
Shikimet e mia fundosen në sytë e mikut

Me një shikim të singertë
Dhe bujari
Në bebëzën e syrit lajkatar
Tejpërtej e shpoj armikun

Asnjëherë në punët e huaja
Nuk kam hedhur barut në zjarr
Gjithmonë në jetë isha dhe do të jem
Para së gjithash një njeri krenar

ËSHTE VONË PËR STINËT

Mbeta edhe pa një ditë
Më vdiqën stinët pa i filluar ditët
Asnjë udhëtarë nate
Nuk trokiti mbrëmë në xhamat e palara

Kisha të ftohtë
Nuk më kujtohet a ishte atë ditë dimër
Ose vjeshtë e vonë
Por mua më ishin ngrirë kujtimet

Kur u zgjova dielli kishte ikur
Në anën e kundër të perëndimit
Kishin ikur edhe turtujt
Tej atyre maleve ku shkunden gjethet

Sivjet ndoshta do të përjetoj
Vetëvrasjen e gjetheve
Trungu i mollës së egër
Disa vite me radhë s'çeli lule

Është vonë për stinët
E shumë herët për lotin e ngrirë
Pranvera sivjet
Ndoshta do të zgjohet para çdo stine

I DURONTE STUHITË E EGRA

Seç doli nga vala një arkivol
Doli si nga baladat e vjetra
Zëri i ujit
Tringëllinte mbi gjethe
Kurse kambana
Hingëllonte si një kalë i shaluar

Era me krenari shikonte pemën
E cila lulëzoi për herë të parë
Fjalët e njeriut sykaltër
Lulëzoi
Një lloj dashurie
Të padëgjuar deri më sot

Thonë se këtu kurrë nuk pat dimër
Edhe kur reshte borë
I mbulonte qeleshet e bardha
Njeriu si shkëmbi
I duronte stuhitë e egra
I duronte acaret kur i shqyenin drurët

ISHA MES STATUJAVE TË HUAJA

Një dy dyqind
Pesëqind vjet
Sa pak dëgjuam zërin tënd
Sa shumë kishim nevojë ta përjetojmë
Kungimin e fjalës së megjulluar

Një mijë herë në ditë
Të thashë mos e mallko fjalën
Ti ishe aq i vogël para saj
Sa që nga flokët e megjullave
I shkule të gjitha domethëniet

Kudo të kërkova edhe në zërin e kambanës
Askund nuk i gjeta duart e mia
Isha mes statujave të huaja
Ato të vendit tim
Kurrë nuk arrita t'i përqafoj

Nuk kam më zë e as forcë
Si të bisedoj me ujin kur më ngufat trishtimi
Një hënë e re nga kupa e qiellit
Më bënë me dorë
Mbase me thërret te yjet e kësaj nate

MBRËMË PËR ÇUDI KËNDUAN TURTUJT

Sonte më s'do të trishtohen pemët
Kjo serenatë dëgjohej larg
Shumë larg
Përtej çdo ëndrre ujiten kujtimet

Ne do të ecim deri në fund të rrugës
Kur e gjejmë fundin
Mu aty do bisedojmë me fillin
Dhe rrjedhën e lumit të humbur

S'do të ndalemi asnjëherë
Të pimë ujë në kujtesën e etjes
Drurët kanë dalë në rrugë
Dhe vrapojnë nëpër ledhet e historisë

Mbrëmë për çudi kënduan turtujt
Kënduan për herë të parë
Edhe degët e shartuara
Pranvera kishte dalë në shesh i prite zogjtë

FLUTUROJNË PATAT E EGRA

Më duket se është koha e metaleve
Njerëzit po rendin kah e nesërmja
Po rendin si lejlekët në perëndim
Ndoshta në pranverë
Sërish na kthehen zogjtë

Ky dimër nuk i përshtatet asnjë lloji zogjsh
Kanë filluar edhe turtujt të bezdisen
Sa herë që pjalmon dimri egërsi
Nga drurët halorë
Fluturojnë patat e egra

Më kujtohen edhe dimrat e hershëm
Aspak nuk ishin në gjendje me të mirë
Ollukët u ngjanin njerëzve
Sa herë që shkriheshin kallkanët
I përfshinte malli i atdheut

Sivjet as poetët nuk patën fat
Kot kërkuan nëpër eter Krishtin e Ri
Në asnjë metropol nuk ishin në gjendje
T'i ankorojë dhembjet nëpër trotuare
Ose poemat e një kohe që s'këndohen më

VETVETIU U MBYLLËN FJALËT

Ora është një çerek
Para se të përputhen akrepat
Për dikë është shumë herët
Kurse për dikë tjetër tepër vonë

Eja t'i mbledhim kumbullat e pjekura
Era e pa mëshirshme
Mbrëmë gjithë natën i shkundi
Degët e njoma të kajsave

Asnjë njeri nuk mbeti te portat
Vetvetiu u mbyllën fjalët
Vetëm dryni i dylltë i dhembjes
Kohë pas kohe i hapte kanatat e dritareve

Më duket se askush nuk më kupton
Lëkura ime e regjur
I kaloi të gjitha katrahurat e zjarreve
Derisa erdhi në këtë gjendje

Ky shi imcak që troket në xhama
Sa shumë po ngjan me lejlekun e verdhë
Iku edhe një stinë e tejdukshme
Iku pas zogjve që kurrë s'u kthyen në atdhe

KY HAJDUT I SHKATHTË I JETËS

Mbeta edhe pa këtë degë molle
Gjethet veç ka kohë
Që kanë ikur përtej deteve
Asnjë sirenë e përgjumur
Nuk zgjohet te dunat e kujtesës

Më duket se më zuri për freri
Dora e uruar e heshtjes
Nuk kam më me kë të bisedoj
Vetëm kjo gotë e zbrazët
Ka mbetur e virgjër deri në fund

I pyeta kamerierët e të gjitha moshave
Por përgjigja ishte e çuditshme
Ngjante me heshtjen e drurit
Ose me stolin në parkun e adoleshencës
Gjithmonë mbeta me gishta në gojë

Më duket se erdhi një kohë
Ajo e pleqërisë
Po të zuri njëherë kurrë më nuk të lëshon
Ky hajdut i shkathtë i jetës
Nuk të lë t'i thërrasësh as zogjtë e ikur

Prishtinë, 4 qershor 2016

FUNDOSËT DERI NË PAFUNDËSI

Ku ishit ju
Nëpër të cilat skuta u fshehët
Kur atdheu i rraskapitur
Kishte nevojë për mbrojtje

Dyndjet ishin në reshta të gjata
Ngjanin
Atyre të patave të egra

Nëpër qiellin sterrë
S'kishte mbetur njeri që mund t'i frenonte
Zjarret e vetëtimave

Përflakjet e qiellit të mërrolur
Dalloheshin në horizont
Dalloheshin
Në disa vija të holla
Ngjanin me hingëllimat e kuajve të egër

Ne nuk ishim më në gjendje
T'i kuptojmë
Metamorfozat e vetëtimave

2.

Zjarret e ndezura

Nga një dorë e padukshme

Shprusheshin në heshtje

Shprusheshin si mendimet e liga

Nëpër kokat e pabindura

Dikur vonë kuptuam

Se heshtja e tunxhtë

Është një thikë me shtatë tehe

E cila shtatë herë në ditë

Fundoset në trurin e lënduar

Fundoset përfundimisht

Deri në pafundësi

Nëpër mendimet e sëmura të heshtjes

Prishtinë, 5 qershor 2016

POR IM ATË JA RREGULLOI SAMARIN

Përpos shpresave
S'kishim asgjë tjetër në dorë
Ishim të vegjël
Të vegjël sa gishti i vogël
Në pëllëmbët e dorës

Ishim aq të vegjël
Sa na shkelnin si bubuzhelet
Por ne ishim fëmijë
Hakmarrja e jonë ishte e thjeshtë
Gjuanim me gurë dritaret e tyre

Besa kur e tepronin
Gjuanim edhe mbi kokat e tyre
Ju thashë ishim fëmijë
Por të rritur nga skamja dhe vuajtja
Nuk i lëmë asnjëherë të teprojnë

Më kujtohet kur fqinji i parë
Donte të më gozhdonte si Krishtin
Sepse me një gurë të murrmë
Ja kreha flokët një mëngjes
Por im atë ja rregulloi samarin

NUK KISHTE MAL NË DYNJA

Qemë të vegjël njerëz në miniaturë
Por zemrën e kishim të madhe
Aq të madhe
Sa që e përqaфонim qiellin

Nuk kishte mal në dynja
Që mund ta na shembte
Kur i shtrëngonim grushtet e njomë
Edhe gurin e shtrydhnim si djathin

Por ne qemë të vegjël burra në miniaturë
Shikimet përbuzëse
Na vritnin më keq se fjala
Ishin më djegës se plaga e plumbit

Por ne qemë të vegjël
Shpirti jonë i virgjër kishte aq krenari
Sa që të huajt nga smira
Pëlcitnin si një kokërr kripe në zjarr

Por ne ishim të vegjël
Zogj pa derte
Me sy i përqaфонim hapësirat e kaltra
Por ne qemë të vegjël burra në miniaturë

I CILI NA ZGJONTE ÇDO MËNGJES

Ja sot një nostalgji e adoleshencës
Më shpon si thika e ndryshkur
Nga të katër anët e mureve të rrënuara
Më shtrëngojnë muranat

Ishte dikur herët shumë herët
Në vitet pesëdhjeta
Kur na e morën me dhunë këndesin
I cili na zgjonte çdo mëngjes

Nuk dëgjohej më as zëri i kambanës
Hoxha mbase nuk hipte në minare
Pa pare
Ditët e mjegullta na e zinin frymën

Akoma sot s'marr frymë si duhet dot
Më mundon marramendja
Më pështillet në kokë
Këndesi dhe lehja e qenit plak në oborr

I NDIQNIM QENTË ENDACAKË

Sa herë më duhet të ju them
Ne kurrë nuk ishim të vegjël
Aq shumë na rriti skamja
Sa që secilin hap që e hidhnim
Rritej si uragan para nesh

Po ju them se kurrë nuk ishim te vegjël
Për çudi na rriti armiku
U bëmë burra që në fëmijëri
Qenve endacakë
U lidhnim tasa konservash për bishti

Ne ishim shumë të vegjël
Por shkruanim letra njëri - tjetrit
Takimet tona ishin të përditshme
I ndiqnim qentë endacakë
Brigjeve të përgjumura të Lumëbardhit

PËR TU ULUR NË SOFRËN E MJERIMIT

Unë ti ai ose ajo
Për çdo ditë trokasim
Trokasim në portat e kontejnerëve
Të ndryshkur
Trokasim e s'hapen kurrë

Nuk mbesin të kursyera
As dyert e mjegullave
Nga Zoti dhe yjet qenkemi harruar
Një kafshatë e hidhur sot
Kushton sa një shpirt njeriu o Zot

Ne trokasim e trokasim pandërprerë
Në mjerimin tonë të mbyllur
Dyert dhe dritaret
Mbase s'hapen askurrë
Trokasim në dhembjen tonë të shurdhtë

Nëpër rrugë ecin bastunët e lodhur
Një njeri dhe një grua
E qindra e mijëra të tjerë pas tyre
Derdhen si përrua
Për tu ulur në sofrën e mjerimit

FUNDOSET NË RRETHIN E VET

Sipas një rregulli të pashkruar
Ne nuk dimë ku është rrethi i parë
Ose ai i nënti
Ku këlthasin të nëntë djajtë

Rrathët janë aq të shumtë në jetë
Sa që nëse i numërojmë
Gjatë secilit numërim
Shumëzohet me nga një tjetër rreth

Shumëzohen dhe pakësohen
Parathëniet e dyshimta
Në gjeografinë e shpirtit
Gjithmonë mbinë një lule e re

Nëpër rrugë shoh njerëz
Që imitojnë njëri – tjetrin
Kur hynë dhe fundosen mes rrathëve
Nga gishtat e tyre si rrëshira pikojnë perëndit

Secili njeri dhe për çdo ditë
Fundoset në rrethin e vet
Fundoset për të mos dalë asnjëherë
Nga rrethi imagjinar i shpirtit

LULËZOJNË GJETHET E ULLINJVE

Në majat e gishtave të mi
Çdo vit të brishtë
Lulëzojnë gjethet e ullinjve
Kurse kokrrat e pjekura shkunden pas stinës

Mbledhësit pa reshtur dalin në maja
Dalin dhe i mbledhin
Trishtimet e gjetheve të rëna
E rrënjët konvertohet në flutura

Përreth mullarit të sanës
Blegërojnë yjet e këputur
Meteorët ikin përtej qiejve të metaltë
Ikin për të mos rënë kurrë në tokë

Dielli këtu me tërë varfërinë e tij
Kohë pas kohe na i ngroh eshtrat
Mbase hëna lakuriqe
Paska mbetur pa sandalet e saja të kuqe

SHËTISIN SI PERËNDITË PA FRON

Kur na zë pikëllimi
Ulemi të pushojmë nën enigmat e fjalëve
Pushojmë dhe i dëgjojmë
Si në ndonjë ëndërr
Zërat e gjyshërve legjendë

Pastaj me telin e lahutës
I lidhim kuajt e egër
Dhe me patërshana prej zjarri
I gjuajmë perënditë që na harruan
I gjuajmë derisa zgjohen këndesat

Nëpër rrugët dhe aletë e qyteteve
Dalin kukullat me nga një valixhe
Të drunj të
Dalin dhe shëtisin shëtitoreve
Shëtisin si perënditë pa fron

Në anën e majtë të Lumëbardhit
Mu në bregu e kundërt të ditës
Me qindra vite nuk pushojnë
Vallet e shtojzovalleve
Nuk mejnë as serenatat nën urat e harresës

SE KËTË FAT E KANË POETËT

Jam shumë i lodhur
Tepër shumë më lodhi kjo jetë
Kur të vdes
Mi vendosni këmbët dhe duart
Në ndonjë anije kozmike

Si njeri më ndoqën cerberët
Kudo që shkela
E rrahën tokën nën këmbët e mia
Në secilin hap që kalova
Më përcillnin hijet e zeza

Por nuk isha i vetmi
Gati të gjithë miqtë e mi e patën këtë fat
Pas secilit që nga bankat e shkollës
Ecte një nuhatës
Na përcillte edhe në Ferr nëse duhej

Më në fund kur na ndahen udhët
Mos tu vjen keq
Gjithmonë kam thënë
Se këtë fat për fat të keq e kanë poetët
Përpos mallkimit asgjë tjetër s'patën në jetë

PA ASNJË PENDËL MJELLME

Do të rri sonte
Do të qëndroj deri atëherë
Kur shteret zëri i kukuvajkës
Dhe do qes dy grusht botë deltine
Mbi arkivolin e kujtesës

Më duket se u harrova nga të gjithë
Një lejlek i bardhë
Tani më i murrmë edhe ai i shkreti
Më paska lënë pas dore
Më duket se e humbi bastunin

Do qëndroj krenar në cep të udhës
Të cilën e shkela mbi shtatë dekada
Kur të vijnë zogjtë për të më marr
Do i recitoj lirikat
Që askush deri më sot nuk i ka dëgjua

Do largohem nga kjo hapësirë
Pa asnjë pendël mjellme
Më pëlqejnë fluturimet
Do fluturoj përtej mendimit të erës
Përtej mundësisë së forcës së etjes

ZËRI I TRISHTUAR I SHPENDKEQIT

Do të dalë sonte nga lëkura ime
Do shkoj atje ku më thërrasin drurët
Ku etjen e njeh gjelbërimi i barit
Një kaproll i larmë
Më pret te rrapet e dasmorëve

Po ju them se sonte do dalë në mal
Me mu do vijnë edhe vargjet e mjerimit
Domosdo do vijnë
Sepse më duhet t'i recitoj drurëve
Mu ato poema për këpucët e grisura

Nuk di në cilën stinë jemi
Pranvera dhe vera
Kaherë kanë ikur përtej deteve
Më duket se ka mbetur vetëm vjeshta
Ose dimri i kërrusur po qan diku në vetmi

Paskam mbetur pa kurrfarë orientimi
Më ikën edhe ditët si zogjtë
Çfarë të bëjë me pritjen time
Sa më tmerron sonte
Zëri i trishtuar i shpendkeqit

ASNJË FLUTUR NATE NUK I SHKYÇI KANDILAT

Në këtë qytet njerëzit rendin
Si trenat pa orar
Secili ngjan me secilin
Dhe kanë nga një mallkim në shpirt

Rendin prej një ane
Në anën tjetër të shëtitores
Vetëm përmendoret e bronzta
I njohin hapat e mjegullave endacake

Shatërvani si kurrë më parë
Gjuan me stërkala kalimtarët e vonuar
Një bretkosë e kaltër
Këndon në sheshin e lypsarëve

Më duket se rendi edhe unë
Tok me shirat e verdha
Asnjë flutur nate nuk i shkyçi kandilat
Që vdisnin si njerëzit në heshtje

POR AMA AS DIMRI NUK ERDHI

Në qytetin tim
Nuk paska mbetur asnjë kambanë
Një heshtje e zezë
Tallet me kalimtarët klandestin

Nuk duken as shirat në horizont
Bretkosat në grevë urie
Urinojnë tasat e konservave
Stina këtu i paska lëshuar perdet

Një kohë të gjatë nuk patëm breshër
U thanë pemët deri në rrënjë
Na u thanë edhe plepat
Rrapi kryeneç i pështynë kalimtarët

Nuk dimë më se në cilën stinë jemi
Pranvera nuk ishte këtu
Por ama as dimri nuk erdhi
Vjeshta me pallton e shqyer s'duket askund

Prishtinë, 6 qershor 2016

Asnjë qindarkë në xhepat e erës

Cikli i tretë

NUK E NJIHNIN AS GJAKUN E VET

Nëpër fshatrat tona të largëta
Rapsoditë më të vjetra
I këndonin qyqet
Vajet ishin privilegji
Vetëm e atyre që i grithnin fytyrat

Kur përmalloheshin për burrat
Që ende s'ishin kthyer
Nga luftërat e të huajve
Nuset me shamia në kokë
Mbulonin mallin e gjerdekut

Këtë popull homerik
Thua se gjithmonë e ka ndjekur
Një mallkim i lashtë dhe i pashkruar
Vetëm për të huaj luftuan dhe mbetën
Nëpër istikame pa nam e nishan

Kur ktheheshin në vatrën
E djegur dhe të shkrumbuar
Nuk e njihnin as gjakun e vet
Duke menduar për armikun imagjinuar
Zbraznin plumbin e fundit të urrejtjes

POR GJITHSESI AJO ISHTE VET KËNGA

Më duket se erdhi që nga larg
Para njëmijë vjetëve
Ishte nisur nga stepat e mjegullave
Zëri i saj kumbues
I shembi të gjitha muret e mendjes

Ajo ishte e madhja Nexhmija
Thonë se pak ngjante me Pagarushën
E më shumë
Me yjet vezullues në qiell
Të cilët kurrë nuk dinë të shuhen

Sa herë që këndonte
Në qiellin e kaltër të Kosovës
Lindnin si shirat e pranverës
Ylberet me miliona lloje ngjyrash
Lindnin zërat e pa kënduara të engjëjve

Dikush thoshte se ishte bilbil
E dikush tjetër
Engjëll i përsosur i muzikës shqiptare
Por gjithsesi ajo ishte vet kënga
E cila edhe në amshim do të dëgjohet

ZËRAT E TRISHTUAR TË GJËMËS SË UJIT

Ishte një kohë e shthurur
Herë binte shi
E herë këndonin megjullat
Nën ballkonet e çative të vjetra
Çiftëzoheshin fluturat

Drini i Bardhë nuk e çante asnjëherë kokën
Përpos nëse dikush tretej
Nën zërin e tij të përmbytjes
Atëherë dallgët dukeshin të mrrolura
Dhe vajet me vite nuk pushonin

Sa herë që turbullohej uji
Nën urat e bardha
Dëgjoheshin thirrmat kryengritëse
Kurse gjëmat nuk kishin të ndalur me javë
I dëgjonim edhe ulërimat e ujqrëve

Kam dëgjuar një legjendë të vjetër
Për një vashë sykaltër
E cila duke i krehur flokët e ujit
Kishte dëgjuar gjëmën e Drinit
Atë ditë ishin përmbytur të gjitha shpresat

Që nga ajo kohë e kobshme
Asnjë njeri nuk i bie not
Për të dalë në anën tjetër të bregut
Nuk i bien sepse presin të pushojnë
Zërat e trishtuar të gjëmës së ujit

NJËHERË KUR ISHA FËMIJË

Nuk pata rast asnjëherë në jetë të shoh
Se si ja veshin pantallonat
Një të vdekuri
As nuk di se cilën ngjyrë
Të kravatës ja vendosin në qafë

Njëherë kur isha fëmijë
Pashë se si e zbukuronin të vdekurin
Mua mu duk se e përgatitshin
Ta përcjellin si dhëndrin
Në gjerdek te nusja

Por kur e preka në ballë
Ndjeva një të ftohtë
Sa që mu mërdhinë gishtat
Më besoni
Që nga ajo ditë u frikësohem të vdekurve
Sa që s' dua asnjëherë të vdes

MËNGJESI NA ZINTE NË KAFENENË E PARË

Nuk më beson askush
Por në lagjen tonë
Asnjëherë nuk ua kemi veshur
Pantallona të zeza
Ose këmishë të vdekurve

Mbase jemi frikësuar
Ose ndoshta jemi pagan
I kemi varrosur me drekë
Ose vonë pas dite
Pa e pritur perëndimin e diellit

Kështu që ndoshta nuk patëm kohë
Për ardhjen e terziut të lagjes
Sa më parë e mbështjellim me qefin
Me pak pambuk në hundë
E vendosim në qivur

Kaq pak punë kishim
Me të vdekurit në lagjen tonë
Sa që kur ktheheshim nga varrimi
Mëngjesi na zinte të dehur
Në kafenenë e parë të qytetit

MË DUHET T'I SHOH ZOGJTË

Nuk e kam zakon të zgjohem herët
As të vdekurve të lagjes
Të ua shikoj dhëmbët
Më mjaftojnë problemet e mija
Me faturat e papaguara

Të dielave kur të gjithë gati
Bisedojnë me të vdekurit
Unë kam qejf
Ta dëgjoj zërin e kambanës
Më duket se lashtësia fle në shpirtin e saj

Ju thash se kam qejf ta dëgjoj kambanën
E cila çdoherë më zgjon
Nga një letargji e pa definuar
Por gjithsesi
Më duhet të jem i zgjuar

Më duhet t'i shoh zogjtë
Se si sillen vërdallë në ajrin e tymosur
T'i shoh edhe pëllumbat
Kah lahen çdo mëngjes
Nën qerpikët e kambanoreve

SHIKOJ ZBRAZJEN E REVE

Si zëri im që del nga brendia
Po ashtu edhe unë
Ndonjëherë gufoj nga lëkura ime
E zhveshi këmishën
Ashtu siç e zhvesh gjarpri lëkurën

Si te secilin njeri edhe te unë
Ndonjëherë zgjohet bisha
Pa vetëdije
Kafshoj deri në ashtë gurin e murrmë
Plepat i gjunjëzoj deri në përulësi

Shikoj përreth rritjen e barit
Kokrrat e ullinjve i shijoj
Me delikates
Pastaj në ajrin e pastër të mëngjesit
Numëroj deri në dhjetë

Ngre kokën kah lartësitë
Shikoj zbrazjen e reve
Hënës ja kapërthej komçat e jelekut
Dhe ulem këmbëkryq
Me nostalgji i përcjelli udhët e vetëtimave

DO MË SHTYHET SYRGJYNOSJA

Më duket se isha naiv
Kur i grisa të gjitha faturat
Që më rrinin mbi tavolinë
Ato të rrymës
Dhe ato me qindra të tjera

Kisha aq shumë për të paguar
Sa që u frikova
Se do të më syrgjynos pushteti
Do më syrgjynos larg detit
Si të gjithë të syrgjynosurit

Ishte ditë e marte kur postieri
Zakonisht trokite në derën time
Unë i mbylla edhe dritaret
Askush përbrenda dhome
Nuk e ngriti flamurin e dorëzimit

Më duket se shpëtova kësaj herë
Do më shtyhet syrgjynosja
Për një tjetër kohë
Do shtyhet derisa merren vesh pushtetarët
Se për cilat fatura do të më akuzojnë

ASNJË QINDARKË NË XHEPAT E ERËS

Mbrëmë ishte një heshtje e bronztë
Nuk hingëlluan as kuajt
Ndanë brigjeve të kujtesës
Dy mjellma të zeza pinë ujë

Duart e mia ishin pranë teje
Ose nuk gjendeshin askund
Një fllad i acartë vere
I shkundte pemët e papjekura

Koha për vjeljen e pjergullës
Veç kishte ikur
Asnjë patë e egër akoma s'ka mbërri
Thonë se dimri filloi më herët sivjet

Përkundrazi nga lagja e evgjitëve
Dëgjohej një muzikë pagane
Nata e dehur tapë
I kishte lëshuar kuajt në kullosë

Asnjë qindarkë në xhepat e erës
Një këndes urinon mbi tra
Më duket se qante mëngjesi i fjetur
Qante mbi gjoksin e drurit plak

E KËRKONTE TESTAMENTIN E ATDHEUT

Kurrë nuk pat një fat të tillë
Që të ulet këmbëkryq me malin
Të ulet e ta ngriti një dolli
Në emër të gjelbërimit
Dhe shiut imcak që po bie në këto çaste

Miqtë e tij e njohin si një njeri
I cili kurrë nuk e njohu përkuljen
Por ecte krenar si rrapet
Preferonte ecjen vertikale
Në asnjë mal s'hynte pa sëpatë

E donte gjelbërimin po aq
Sa e adhuronte atdheun
Në një kondak të vjetër pushke
E kishte vizatuar hartën e Dardanisë
Dhe kurrë nuk pushoi së kënduari

I adhuronte edhe gurtë e atdheut
Kur kalonte pranë kullave të Dukagjinit
Në secilin gur të muranave
I kërkonte eshtrat e gjyshërve
E kërkonte testamentin e lirisë

PËR ÇUDI HESHTËN EDHE DRURËT

Në çastin kur dola nga lëkura ime
Pashë një diell
Krejtësisht ndryshe në hapësirë
Ngjante me një sumbull prej balte

Më duket se kishte ikur nga Kopshti i Edenit
Era nuk ja kishte gatuar kokën
Si një sofër prej zjarri
Dukej pasqyre e detit atë ditë

Pak më vonë si nga ndonjë hon
Dolën nëpër lakuriqësinë e qiellit
Yjet endacak
Dolën edhe parathëniet e galaktikave

Një njeri sykaltër që ngjante me Krishtin
Mbante në dorë një libër
Pa asnjë shkronjë të mirëfilltë
S'kishte njeri që mund ta kuptoj atë alfabet

I thirrën mentorët e mbarë dynjasë
Atë ditë pllakosi heshtja
Për çudi heshtën edhe drurët
Vetëm të posa lindurit trazuan gjumin ditës

Prishtinë, 7 qershor, 2016

MBASE ZOGJTË NUK ERDHËN SIVJET

Sot qenka hutuar ky dru i lartë
Nga lodhja e tepërt
I dridhen duart e fëshkura të erës
Aq shumë është e lodhur
Sa që s'dëgjon se si rritet lumi

Kaluan me mija ushtarë dhe arkivole
Të kalbura
Një parakalim i tillë
Kaherë nuk ka ngjarë në tokën tonë
Mbase zogjtë nuk erdhën sivjet

Rrija mbështetur për dhembjen time
Rrija me kokë të rënduar
Druri i jetës qenka kalbur
Nga ethet e zeza
Po bien edhe gjethet e fundit të vjeshtës

Nuk di më se në cilën stinë jam
Njerëzit nuk shtegtuhan sivjet
Ndoshta u bëmë harresë
Njëmijë vjet po presim
Kthimin e ushtarëve nga tokat e huaja

BREDHIN PREJ NJË TAVERNE NË TJETRËN

Paskam mbetur pa orientim
Po sot qenka e diel
Si çdo e diel tjetër në jetë
Dikush hyn në kishë
E dikush tjetër del pa kokë

Kështu të dielat janë gjithmonë
Njerëzit ikin prej një mëkati
Dhe fundosen në mëkatin tjetër
Mbase mëkatet rriten tej mase
Në fund të udhës shndërrohen në uragan

Nëpër rrugë shoh shumë të tillë
Me nga një grusht dhe nëpër xhepa
Disa janë të përhershëm në qytetin tim
E disa të tjerë
Bredhin si zogjtë e ikur nga mendja

Bredhin prej një taverne në tjetrën
I njohin tavolinat dhe karriget
E të gjitha pijetoreve të qytetit
Në mbrëmje dehen
Kurse në mëngjes u dëgjohet gogësima

NUK I DREJTONIN SYTË KAH GJERDEKU

Në stacionin e mëkatit
Një njeri i kruante sytë e lëbyrtë
I kruante me gishta prej druri
Mbrëmja në heshtje
Këndonte një psalm të lashtë

Asnjë nuse nuk kishte mbetur në fshat
Kishin shkuar pas burrave
Diku ku ngjante një luftë
Trimat kishin nevojë për ndihmë
Që të mos vdesin në dhe të huaj
Ua mbyllnin sytë nënat Penelopë

Sa herë që erdhën trenat në qytetin tim
Ikën të ngarkuar me valixhe
Dhe djem si dragonj
Si i quante plaku im
Mish për topat e huaj

Kurse fëmijët rriteshin pa fëmijëri
Në skamje të mjerueshme
Duke i kujtuar baballarët
Ëndërronin pranverën që kurrë s'do të vij

E kur martoheshin fëmijët e valixheve
Nuk i drejtonin sytë
Kah gjerdeku për ta parë nusen
Por shikonin rrugën
Mos vallë do u vijnë në dasmë baballarët

TË VERBËTIT

Të verbëtit
Ecin si fluturat e kaltra
Prekin ajrin e tendosur me dorë
Në sytë jeshile të dritës
Prekin zërin e një tingulli

Ecin përtej çdo mundësie
Hapat e tyre të sigurt
Shkelin kalldrëmet ilire
Me një bastun të bardhë si dëbora
Shohin dritën inkandescente

Shohin si alienët
Edhe përtej dritës
Qeshja e tyre e virgjër
Ngjan me secilin delikates
Në bebëzat e ndrydhura të shpirtit

Për çudi të verbëtit
Nuk jetojnë sot për sot
Por për nesër
Dhe një tjetër nesër
Janë fëmijët e pa mëkat të ardhmërisë

Në mendjen e tyre të shëndoshë
Nuk ka vend errësira
Kam dëgjuar
Se shohin shpresën
Përtej mjegullave të errëta

Ngjajnë me engjëjt e galaktikave
Në secilin hap që e hedhin
Kanë një siguri të paparë
Ecin duke mbjellë dashuri
Mbjellin mirësi në sytë e njerëzimit

Prishtinë, 8 qershor 2016

SHËNIME PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Disa kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e Qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret, kryesisht me poezi, që nga mosha e fëmijërisë. Rugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë, të cilën e botoi në revistën “Pionieri” më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës, bashkë me shokët e punës dhe të pendës, themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në kuadër të punës së këtij grupi letrar, qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës, që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Muresha. Është prezantuar në Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990, nga Hasan Hasani, në Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 – 1995, nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin Portrete Shkrimtarësh nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT:

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëendarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot , 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot , 2009.
14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë,” Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.

16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi, ”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot, 2010.
24. ”Sinorët e hinores”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot 2010.
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010.
- 30.“Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer””, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010

32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
35. “Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
36. “Tejdukshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
- 41.”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmbishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjes Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot, 2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
69. “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
- 77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
- 78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot 2013
- 79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
82. “Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
83. “Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
84. “Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
85. “Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
86. “Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.
87. “Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
88. “Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
89. “Kur dehen perënditë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.
91. “Krakëllimat e natës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
93. “Atdheu i paçmuar” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
94. “Psalm i harruar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
95. “Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. “Stina asnjansë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
102. “Një grusht dashuri”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
105. “Si trenat e verbër ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
107. “Kur teshtin era”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
108. “Mbi shpirtin e erës pagane”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
110. “Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

111. “Një hënë e zhveshur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
113. “Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” ,Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
115. ” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
116. ”Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” , Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” , Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ”, Poezi Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve”, Poezi, Shtëpia Botuese”TREND”, Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ”, Poezi, Shtëpia Botuese”TREND”, Prishtinë, 2015
- 123 . “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016

127. “ Njëpër brigjet e kujtesës” Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
128. “Rrugës qante një stërqok”, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
129. “Kali im prej bore” , Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND”, Prishtinë, 2016
130. “Përballë hijes së mollës ”, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
131. “Jehu i zërave”, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
132. “Në kujtesën e pemëve ”, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
133. “Më mirë një gjysmë ëndrrë ”, Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
134. “Një dry prej dylli ” Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND”, Prishtinë, 2016.
135. “ Në anën tjetër të mendjes”, Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
136. “Sa shumë ethe pat dimri sivjet”, Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
137. “Enigmat e kashelashave ”, Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
138. “Nuk i them uinë dot kësaj liri” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
139. “Fluturat prej letre ”, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
140. “Fluturimi i gjinkallës”, Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND”, Prishtinë, 2016
141. “Kumritë prej deltine”, Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND”, Prishtinë.2016
142. “Më pritni te baladat e gurit”, poezi, Shtëpia
Botuese “TREND”, Prishtinë, 2017.

143. “Trenat këtu gjithmonë vonohen”, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017

144. “Lulëzojnë gjethet e ullinjve”, poezi, Shtëpia
Botuese “TREND”, Prishtinë, 2017

PËRMBAJTJA:

Ishte njeriu i një mrekullie

Cikli

parë.....7

Mos	më	kërko
askund.....	8	
Nuk	erdha për t'i	zgjuam
dhembjet.....	9	
I	dëgjuam	britmat e
erës.....	10	
Në	sytë e	kristaltë të
vdekjes.....	11	
Gjithmonë	është	dimër te
ne.....	12	
Korbat veç kishin mësuar.....	13	
Por	vetëm	rrënjët e
mështeknës.....	14	
Ngjajnë	me	baladat e
vjetra.....	15	
I	kujt	është ky
trishtim.....	16	
Nga	amfiteatri	i
kujtesës.....	17	
Hijet	e	zbehta të
gjyshërve.....	18	
Një	klithmë e	një
piskame.....	19	

LULËZOJNË GJETHET E ULLINJVE

Sonte	paskan	vdekur
pemët.....	20	
Mi	djegën	topat
lecke.....	21	prej
Si	shirat	e vjeshtës
lumit.....	22	zbrazen
Ai	burrë	gjithmonë
plumb.....	23	vdiste për një
Sa	herë	që
pranvera.....	24	vjen
Ishte	njeriu	i
mrekullie.....	25	një
Askund nuk ndaleshin trenat.....	26	
Për prejardhjen e fjalës.....	27	
Ne	fjetëm	edhe
vjet.....	28	disa
Për	çdo	ditë
pak.....	29	po rriten nga
Që	mos	t'i bindem
.....	30	askujt-
Me	vallet	e
antike.....	31	harruara

Lulëzojnë gjethet e ullinjve

Cikli i dytë.....	33
--------------------------	-----------

Ti	linde	në	heshtje
biro.....	35		
Dielli	si	një	top
lecke.....	36		prej
Kur	lodhen	i	shtrinë
valixhet.....	37		

Të cilat vet duam t'i	
kapim.....	38
Asnjë blerës në këtë	
mëngjes.....	39
Vertikal në çdo	
furtunë.....	40
Para së gjithash një njeri	
krenar.....	41
Është vonë për	
stinët.....	42
I duronte stuhitë e	
egra.....	43
Isha mes statujave të	
huaja.....	44
Mbrëmë për çudi kënduan	
turtujt.....	45
Fluturojnë patat e	
egra.....	46
Vetvetiu i mbyllën	
fjalët.....	47
Ky hajdut i shkathtë i	
jetës.....	48
Fundoset deri në	
pafundësi.....	49
2.....	50
Por im atë ja rregulloi	
samarin.....	51
Nuk kishte mal në	
dynja.....	52
I cili na zgjonte çdo	
mëngjes.....	53

I	ndiqnim	qentë
endacakë.....	54	
Për tu ulur në sofrën e		
mjerimit.....	55	
Fundoset në rrethin e		
vet.....	56	
Lulëzojnë gjethet e ullinjve.....	57	
Shitësit si perënditë pa		
fron.....	58	
Se këtë fat e kanë		
poetët.....	59	
Pa asnjë pendël mjellme.....	60	
Zëri i trishtuar i		
shpendkeqit.....	61	
Asnjë flutur nate nuk i shkyçi		
kandilat.....	62	
Por ama as dimri nuk		
erdhi.....	63	

Asnjë qindarkë në xhepat e erës

Cikli	i
tretë.....	65

Nuk e njihnin as gjakun e	
vet.....	67
Por gjithsesi ajo ishte vet	
kënga.....	68
Zërat e trishtuar të gjëmës së	
ujit.....	69
Njëherë kur isha	
fëmijë.....	71

Mëngjesi	na	zinte	në	kafenenë	e
parë.....					72
Më	duhet		t'i	shoh	
zogjtë.....					73
Shikoj		zbrazjen		e	
reve.....					74
Do		më		shtyhet	
syr gjynosja.....					75
Asnjë	qindarkë		në	xhepat	e
erës.....					76
E	kërkonte		testamentin	e	
atdheut.....					77
Për	çudi		heshtën	edhe	
drurët.....					78
Mbase	zogjtë		nuk	erdhën	
sivjet.....					79
Bredhin	prej		një	taverne	në
tjetrën.....					80
Nuk	i	drejtonin		sytë	kah
gjerdeku.....					81
Të verbëtit.....					83

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër
Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Lulëzojnë gjethet e ullinjve/ Adem
Zaplluzha. – Prishtinë : “Trend”, 2017. – 100
f. ; 20 cm.

ISBN 978-9951-694-83-4

